

Sygn. akt **IV Ka 395/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski

Protokolant: Kamila Michalak

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2013 r.

sprawy **D. W.**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Policach

z dnia 22 listopada 2012 r. sygn. akt VII W 555/10

I. uchyla wyrok w zaskarżonej części i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw.

z art. 45 § 1 kw postępowanie w sprawie o przypisane obwinionemu wykroczenie kwalifikowane z art. 86 § 1 kw umarza,

II. koszty postępowania w sprawie w części dotyczącej zawartego wyżej rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 395 / 13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie VII Zamiejscowy Wydział Karny w P., w sprawie prowadzonej pod sygnaturą VII W 555/10, z uwagi na przedawnienie karalności, umorzył postępowanie w stosunku do D. W. o zarzucone mu czyny polegające na tym, że

1. w dniu 24 sierpnia 2010r., około godz. 10:35, w P., na ul. (...), na drodze publicznej kierował pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), nie mając przy sobie wymaganych dokumentów, to jest o czyn z art. 95 kw;
2. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym, kierował pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), pomimo niedopuszczenia pojazdu do ruchu w związku z nieprzeprowadzonymi okresowymi badaniami technicznymi pojazdu przez terminem upływu ich ważności, to jest o czyn z art. 94 § 2 kw;
3. w dniu 24 sierpnia 2010r., około godz. 10:35, w miejscowości P., na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), wykonał manewr wyprzedzania innego pojazdu silnikowego jadącego po jezdni, a nadto manewr ten wykonał w miejscu oznaczonym znakiem ostrzegawczym A-1 (niebezpieczny zakręt w prawo) jednocześnie nie stosując się do znaku poziomego P-4 (linia podwójna ciągła), to jest o czyn z art. 92 § 1 kw; w zw. z art. 24 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym;

4. w dniu 24 sierpnia 2010r. około godz. 10:35, w P., na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), na drodze publicznej, prowadził pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do znaku drogowego poziomego P-8b (strzałka kierunkowa do skręcania) kontynuując jazdę na wprost, jednocześnie wykonując manewr wyprzedzania innych pojazdów silnikowych, znajdujących się na jezdni jadący na wprost, powodując realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz realną groźbę wypadku drogowego, to jest o czyn z art. 92 § 1 kw w zw. z art. 86 § 1 kw.

Jednocześnie uznał D. W. za winnego tego, że w dniu 10 grudnia 2010r., około godziny 13:20, w P., na ulicy (...), na drodze publicznej kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...), nie zachował należytych środków ostrożności i spowodował bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w wyniku czego doprowadził do kolizji z pojazdem marki A. o nr rej. (...), to jest popełnienia czynu z art. 86 § 1 kw i za ten czyn na podstawie powołanego przepisu wymierzył obwinionemu karę 600 zł grzywny.

Nadto na podstawie art. 86 § 3 kw orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszystkich pojazdów mechanicznych na okres 18 miesięcy.

Zasądził również od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym kwotę 60 zł opłaty.

Apelację od tego wyroku w zakresie ukarania obwinionego wywiódł jego obrońca. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw, tj. z uwagi na przedawnienie orzekania, a ewentualnie o uniewinnienie obwinionego od przypisanego mu czynu – przedstawiając w tym zakresie zarzuty apelacyjne: błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzekania oraz naruszenia przepisów postępowania, a w tym art.2 pkt 1 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego okazała się skuteczna jedynie w zakresie podniesionego w niej alternatywnego wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania ze względu na przedawnienie karalności przypisanego D. W. czynu.

Jakkolwiek zastrzeżenia musi długotrwałość toczącego się w przedmiotowej sprawie postępowania prze Sądem I instancji, to zgromadzony ostatecznie w sprawie materiał dowodowy, wbrew sugestiom obrońcy, nie dawał podstaw do uniewinnienia obwinionego od popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie potwierdziła bowiem zarzucanej przez obrońcę obwinionego obrazy przepisów postępowania w postaci art. 4 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, ani też błędu w ustaleniach faktycznych, albowiem Sąd Rejonowy w sposób poprawny dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego, w toku której, kierując się zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, doszedł do przekonania o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów (zwłaszcza tych o charakterze osobowym). Ocena ta zaś, według Sądu odwoławczego, nie zawierała błędów faktycznych, czy logicznych, nie było tym samym podstaw, by ją kwestionować. .

Wbrew twierdzeniom skarżącego w sprawie nie zachodziły wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw, dotyczące osoby sprawcy. Ustalenia Sądu meriti w tej materii i powołana na ich poparcie argumentacja okazała się być logiczna i nie rodziła żadnych zastrzeżeń. Za takim przyjęciem przemawiały nie tylko powody, które przytaczał już Sąd I instancji, a które Sąd odwoławczy w pełni podzielił, w związku z czym ich powielanie w niniejszym uzasadnieniu uznano za zbędne.

Sprawstwo i wina obwinionego w zakresie przypisanego mu czynu nie budziły zatem w tym stanie sprawy wątpliwości instancji odwoławczej, w związku z czym zreformowanie zaskarżonego wyroku w sposób postulowany przez obrońcę nie znalazło uzasadnienia.

W tej sytuacji, kierując się treścią przepisu art. 45 § 1 kw, stwierdzającego, iż karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu, przy uwzględnienia ustalenia, że D. W. przypisanego mu czynu dopuścił się w dniu 10 grudnia 2010r., na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw postępowanie w sprawie o ten czyn należało umorzyć.

Tak argumentując, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw uchylił wyrok w zaskarżonej części i postępowanie w sprawie o wykroczenie przypisane obwinionemu umorzył.

Na podstawie art. 118 § 2 kpw koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Ryszard Małachowski